

olli, siis!i sadeti iggale pole ueste pallojaid, et rohke mine rahvast tulleks. Maanteed ja kõrtsid olid terah-
vast täis, otsego olleks kuskil liggimail lata liikumas.

Wana wend Reinowadder seisis koddu ahjo peal ja ei ussaldanud wõeraspeole tulla, kuhhu mehhise nahha eht olleks minud. Tõutatud tekaik ei tulnud temale mele, waid mõtted käisid ue üllekohtuse tö peale. — Kuüinga kotta olli neil päiwil üks wana kulus laulik ja kandletoja tulnud, kes mõnda sent-
sakat luggu Reinowadderi issa-issast rahwale kulutas. Meid laulust kuuldes läks ellajate selts wägga rõm-
saks: wõitles, üppas, kopsis päid ja sarwi kofko, lastatas nokka, eht sillis sulgi ja karwu silledaks. Poistekesed puhhusid sarwe, lõid supilli, aijasid leht-
pilli ja pao, willet, et mets laksas. Tüttarlapsed teggid kassi-märssisi, kaste einast sanikesi ja punusid lillest lindi wisi kofko, mis pärja peale pannid. Kriimsilma emand olli kuüingasa käest ue saksawärki
tõnu sanud; uhkus aijas wanamori niina kõrgeks. Messikäppa wanem lellepoeg, Wändra-päts, üks naljakas keera: ammas, oskas Pohla ja Mustlase
tantsi, mis kõididele teha olli wadata.

Jubba olid kahheksa peo: päwa üllemaal lustis mõda läinud, seal astus pissose koddajänes, Kanin-
ken nimi, kuüinga ette, kumardas werriise päga allandlikult ja ütles nukral meel: „Issand! kuüing-
lik issand! ja üllewad rigi nõuomehhed! allastrage miino wäetilese peale. Miina waene olin mõrtsuka
Reinowadderi küsis, et waewalt elloga peesin. —

Eile weile kestommiko ael juhtusin teed käies Kurjasünnitus mõisa wärrawasse, kus Reinowad-
der murru pingil kõhhuli maas olli; ramat seisis tema niina ees. Ma astusin tassase sammuga
temast möda. Ripsti! fargas ta forraga maast ülesse ja astus lahkest terretades mulle wasto. Enne kui
aega sain terretamist wastowõtta, tundsin ta mõrt-
suka küned jubba kullas. Nuttust kõhhuli eites pea-
sin waewaga tema käest, pistsin kui tuul punuma. Reinowadder ahwardas täie suuga: küll ma so raipe
kassuka teineford pärrin! Miina andsin jalgile lõhna,
et lannud wälkusid; ei ehmatas annud aega tähhele
panna, kudda üks kõrw mõrtsoka kätte jänud. Wer-
rileks kriimustatud pääst näate tema rabbamise
jalaj. Se on awwalik kangelaelus ja kuüingliko
wolli põlgus, kui niisuggune rõwel ja mõrtsokas
waggaid tekaikajaid kiusab ja neile —

Koddojähese juttu lõppetas sõnakas warres,
lianiimega Wargasilin, kes kuüinga ees nokka
kumardades ütles: „Nuorikas issand, wäggew kuüin-
gas! wägga nukraid leina sõnumeid pean teile ku-
lutama. Udda ja ahhaatus tõmbawad seleepaelad
kangeks! Ei jõua ni pikkalt willetjust teile kulutada
kui tarwis lähheks. Tuttustamine lõhhub uest mo
kurwa süddame ruskus: oh willetjat luggu! Kes
muina forest ilmale tulnud, kaewago miino ahhaatus!
— Dummiko esimehe kulle ael wõtsime kão pet-
mise wasto mõne wihm:uõssikese suruseks, pañime
lingad jalga ja allasime koddunt tullesma. Terraw,